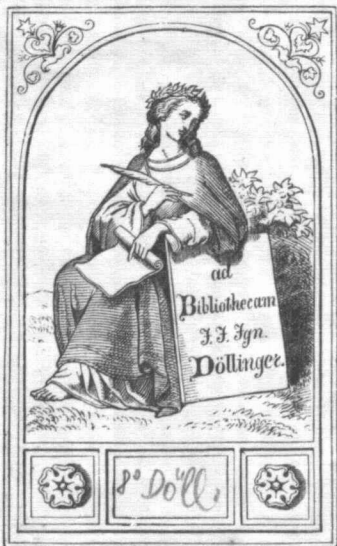

461

Tarrago

Bibl. Nov. Will. P. III.
n. 212 c. d. e.

8° Döll. 14735 (1/3)

Handwritten signature or name, possibly 'J. F. Ign.' or similar.

8 Doell. 14735 (1/3)

FARRAGO
EPISTOLARVM

AD

DAN. GVIL. MOLLERVM

MISSARVM,

in

DECADES

distributa,

lucique publicæ exposita;

ARTDORFII

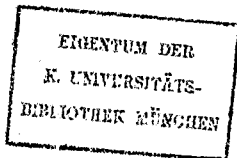
Anno c1s 1sccx.

<41024887730016

<41024887730016

8 Doell. 14735(1/3)

Typis Kohlesianis.

DECAS

PRIMA

EPISTOLARVM

ad

DAN. GVILIELM. MOLLERVM

MISSARVM.

EPISTOLA I.

Excellentissime Vir,
Fautor Parroneque omni honoris ac observantiae
cultu prosequende,

Fortasse quis putare possit, me Fautorum atque Amicorum Epistolas emitendo, nimium indulgere amori meo; quippe quod nonnulli ex illis, supra quam patiuntur, res aliquas videntur sustulisse. At enim vero de malevolis quibusdam tum Autores tum Argumenta in dubium hactenus vocantibus cogitanti, prelo subjiciendae erant, non servato quidem temporis ordine, vel Scriptoris conditione, sed ut quaeque in manus venerat. Superest, ut neglectorem lectionis, ne me poeniteat editionis: Ita enim fiet, ut voluntate cujuslibet impleta, exoptatum utrinque attingatur finis.

Ita mihi de Tua humanitate persuasum est, ut, de facie licet ignotus, coram Te comparere nullus dubitem. Effecisti nempe elegantissimis, quam lucem publicam viderunt, meosque oculos haud subterfugere poterant, Speciminibus, ut inter solitissimae Tuae Eruditionis cultores calidos principem mihi locum semper assignaverim. Ne tamen istius, qua in Te feror, observantiae ignarus porro sis, ad id tandem animum applicui, ut in condico licet, ast ingenui candoris plenissimo Epistolio planius Tibi innoscerem. Dissiteri equidem non possum, diu me id praemeditati consilii aluisse, sed anceps semper haesi, utrum boni sis consulurus aequivē, si Tuos turbare circulos tam arroganter sustinuero. Postquam vero à pluribus Norici Athenaei incolis, egregie de Tua affabilitate differere audiveram, quicquid hoc est inanis verecundiae, abjeci, certa spe fretus, fore, ut serena fronte levidentes haec

EIGENTUM DER
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

EIGENTUM DER 4 2
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

lineo-

lineolas sis conspēcturus. Et profecto si alia non
 suppeteret bene Tibi cupiendi occasio, scias velim,
velanicum, quo Italicarum deliciarum admiratori-
bus egregie profuisti, programma, permagno me-
astimare. Ut jam de comto, nervoloque dicendi
 genere nihil dicam, in eo certe plurimum placuisti,
 quod primus *Italia Regnantis Sciagraphiam à Gre-*
gorio Leti sat graphice adornatam, in mentem re-
 vocaveris. Non certe surdo narrabatur fabula,
 quin potius laudatissimi libri hujus compos factus,
 vix me continere potui, quin penitus eundem
 devorarem. Devoravi certe, sed intimiori scruti-
 nio percoctum, & germanica veste amictum red-
 didi. Sic enim subcissivas, quas tranquilla praxis
 suppeditat, horas locasse nequaquam pœnitebat.
 Fateor, me sub suscepti laboris primordium, spem
 concepisse, fore, ut vernacula loqui edoctus
 Liber, talismodi caractere, reclinato in Bibliop-
 olam sumtuum onere, exscribi forsitan possit.
 Id tamen nec ego anxie quæsi vi, nec, si vel ma-
 xime quæssivissem, confidere poteram, voti me
 summam impetraturum. Ea enim, hac nostra
 præcipue ætate, est Bibliopolarum conditio, ut
 recte de Autorum Scriptis judicare nequeant, &
 ni Patroni bene volentis accedat opera, accurat-
 issimi Scriptorum codicilli vix unquam lucem vi-
 suri essent. Sin vero Tua, quam validissimam
 mihi polliceor, commendatione meæ satisfieri
 posset expectationi, ob id maximopere Te roga-
 tum velim. Nec tamen commendabis, si dignum
 non existimes, ut prelo subdatur Typographo-
 rum. Cui fini adjectas judicabis primordiales tra-
 lati Operis pagellas. His Tibi, Excellentissime
 Vir, aurem vellere allubuit, quod si rescivero, in-

ter eos mihi locum concedi, qui in Favorem Tuum
 arctius se admissos gloriari possunt, haud vanum
 exuperantis solatii argumentum in me derivabitur.
 Hujus anxie à me quæsi affectus interpretem sisto
Nobilissimum Dn. Christium, J. V. Licentiatum,
 cui tam licet esse felici, ut inter eos numeretur,
 qui Tibi sunt à lare, & colloquiis Tuis fami-
 liaribus fruuntur maxime salutaribus ac eruditis.
 Vale, & favere perge

Tuæ Excellentie

Dab. Redbizi d. 5. Decemb.

A. 1685.

calidissimo cultori

Clementi Weigelio Dri.

EPISTOLA II.

Vir Nobilissime atque Excellentissime,

Professor celeberrime, Domine ac Patrono
 colendissimo,

Benevolentie, qua Excellentia Tua me præ-
 sentem complexa est, memor, eaque nixus,
 occupationes ipsius concatenatas intercedere, oculo-
 losque subire audeo : ut animi ob varia favoris
 specimina mihi collata grati officia deponam,
 spondeamque, Nomen Tuæ Excellentie amplissim-
 um, mihi, dum spiritus reget artus, omnigena
 observantia colendum esse, nihilque mihi prius,
 antiquius nihil futurum esse, quam cultum meum
 obsequiosis servitiis demonstrare. Literæ, quibus
 Excellentia Tua me ornavit, commendatitæ,
 Excellentissimo Domino Almloveen redditæ sunt,
 quibus, si nondum dederit, brevi tamen, ut
 puto, responsum mitteret. Lubens equidem *Gan-*
dam ipse adiissem, nisi valerudo, quæ dubia satis

erat primis hebdomadibus, posteaquam heic ap-
 puli, deinceps vero ingrata, & continuis vel plu-
 viis, vel fœtidis nebulis referta tempestas id im-
 pediisset; quamprimum autem adversum hoc tem-
 pus sereniori fuerit commutatum, univcrsum
 Belgium iustrare aninus mihi est, unde *Clar. Dom.
 Ameloveen* salutare, & atque postea plura de Viri
 conditione exponere dabitur. Academia Ultraje-
 ctina Viris doctissimis instructa est, inter quos
 illam maxime ornat *Clar. Dn. Grævius* Historiar.
 Professor, Excellentie Tuæ sine dubio notus,
 qui multa à communibus sententiis longissime re-
 cedentia, Eruditorum orbi, quo nescio applausu,
 persuadere conatus est. Alius est *Professor Theo-
 logia, Melchior Leydekkerus*, qui paucis abhinc
 mensibus *librum luci dedit*, quo famosam illam
Clariss. Bekkeri, Amstelodamensis, opinionem con-
 futat, qui spisso volumine probare nisus est, *Unum
 tantum esse Diabolum*, qui, post deceptos Proto-
 plastos, tristem in orcum relegatus fuerit, nec un-
 quam inde ad *superas auras* redierit; unde omnes
*Satana in impiis operationes, omnia spectra, ma-
 gicas artes, energumenos, & quæ cum his cohe-
 rent, fida esse dixit*: quod ipsius volumen cum
 non paucos nactum sit sequaces & admiratores,
 (qui ita librum distraxerunt, ut etiam si trina jam
 vice typis fuerit excusus, ejus tamen amplius
 copia fieri non possit,) turbas quasdam mover,
 quas dictus *D. Leydekker* Refutatione sua sedare
 contendit. Quæsitum est ex me, quid docti in Ger-
 mania Viri, de molimine isto Bekkeriano sentiant,
 quod in Belgio certe haud paucos in assensum vi-
 detur rapuisse: cui ego quidem non multum adeo
 reponere potui, quia nunquam de eo cum viris

EXU-

eruditis, nisi forte Tecum, si recte adhuc memi-
 ni, in deambulatione quadam hortensi, paucis
 ante abitum meum diebus, differendi mihi fuit
 occasio. Credunt autem plerique, maximam par-
 tem Exemplarium in Germaniam delatam, atque
 avide dogma illud ibi haustum esse. Verum nimis
 longo sermone Excellentie Tuæ tempora moror:
 finio igitur, Numen in vota vocans, ut Excellen-
 tiam Tuam plurimos in annos, sarram restamque
 esse velit, cujus favori & amorî me enixe com-
 mendo, qui ad cineres sum

Excellentie Tuæ

Ultrajecti

ipsis Calend. LXbris, 1692.

cultor obsequiosissimus
 Joh. Jac. Cramer.

EPISTOLA III.

Clarissime & Excellentissime Vir,
 Domine & Amice honorande.

QVem nuper ad me Tuis commendatitiis digna-
 ri voluisti, nempe *Nobilissimum Dn. à Dör-
 ring, Luneburgo-Saxonem*, eum non tantum
 benevole excepi, verum etiam ad *perlustrandam
 Augustissimam Bibliothecam Cæsaream Vindobonen-
 sem* libenter admisi. Pro gratulatorio illo affectu,
 quo me ob concessam a Sacratissimo nostro Cæ-
 sare Bibliothecæ Augustalis præfecturam, pro-
 sequi voluisti, ingentes repono gratias, nihilque
 magis in votis habeo, quam si pro tenuitate
 mearum partium, tam illustrem functionem ex-
 ornare, & Rem literariam in ea quacunque opella
 adjuvare ex decore possem. Diu certe citius ad

A 4

Tuas

Tuas humanissimas respondiſſem, *Clarissime Mollere*, ſed ut verum fatear, adeo Aulicis Commiſſionibus, tam varia occupationum ordinarumque, tot commerciis ad Exteros literariis, tot Magnatum & Illuſtrium quotidianis interpellationibus undequaue obrutus ſum, ut vix horulam, otii ſecuram, habeam. Quibus conſuetis impedimentiſſis acceſſit nuper aliquod novitium, nempe *ſpeciale Mandatum Caſareum*, cujus vigore, propter certas gravesque cauſas tractandas expediendasque, *primum in Moraviam, deinde in Sileſiam*, adoleſcente Menſe Junio, ablegatus, & per tres menſes ſolidos detentus ſum. Interea Tibi bona fide promitto, nunquam me prætermiſſurum occaſionem, cujus beneficio benevolentiam meam erga Eruditos quocunq;ue, promittendumque ſerviendi Rei literariæ, in iſtis rerum documentis exhibere poſſim, cujus ſi & Tu Vir *Clarissime* teſtis eſſe poteris, eò magis intentioni meæ ſatiſfactum iri gaudeo. Plura non addo, præter calidiſſima vota pro ſalute Tua, & benevolam mei memoriam. Dabam raptim in Muſeo meo Viennæ. d. 22. Nov. A. V. E. C. cl. b. Is cLXXXII.

Tuus omni affectu, amore, ſtudioque

Daniel Neſſel J Ctus

Sac. Cæſ. Majeſt. Conſiliarius
& Bibliothecarius Aulicus,

EPI-

EPISTOLA IV.

Jeſum!

Excellentiſſime Ampliſſimeque Domine,
Amice plurimum colende,

ACcepi poſt ſilentium Tuum propemodum perſtinax, non tantum Literas Tuas, verum etiam ingenii Tui præſtantioris Specimina, non minus egregia, quam mihi chara & accepta, pro quibus etiam ingentes ago gratias, libenterque fateor, nihil mihi de meo jam ſupperere, quod redhoſtimenti loco transmiſſere, non poſſet non pudere. Spero autem fore, ut me debito rem ſis libenter habiturus. Quare ad ea me converto, quæ huc uſque inter nos, quanquam nullo exoptato quidem ſucceſſu fuerunt actitata: Et quia video Te conqueri, quod nullum ad binas Tuas in eodem negotio mihi transmiſſas acceptis reſponſum, non pigebit totius rei ſeriem ab ovo redordiri, partim propterea, ut plene Tibi de omnibus atque perſpecte conſter, partim ut intelligas, neceſſum eſſe, ut me omnimode excuſes. Commendaverat Te, quanquam abunde commendatum, Generoſus L. B. Dn. à *Freſenſeis* & quidem tali in ſtatu exiſtente, qui nullam non honeſtam, Tuiſque virtutibus convenientem Spartam accepturus eſſet. Gaudebam tunc quam maxime, tandem aliquando accidiſſe videns, quod tam diu opraveram, ut mei amoris aliquid in Te ſpecimen edere poſſem, & officia ſtudiaque, tum Londini, tum Pariſiis, tum alibi locorum abs Te mihi exhibita, ſi non compenſare, agnoſcere tamen viderer. Et eram inprimis exhilaratus,

tus, propter egregiam occasionem, quæ se, eo ipso prope momento, non cogitanti offerebat, à me namque *Illustre Regimen Bregenſe* flagitabat, ut *Gymnaſio Bregenſi, tertio Profefſore deſtituto*, conſulereſſem, atque defectui iſti manum medicam non dedignarer admovere. Uti fiducia tantorum Virorum in me collocata, non poterat non jucunda accidere, ita mirifice recreabar, quod intelligebam, Te, nemini adhuc obnoxium, Spartam hanc nec inhonoram, nec ſterilem, libenter ſuſcipiurum. Commendavi proinde Te, & patulas inveni aures, nemine reelamante, Aperui, quamprimum potui, negotium illud, & Domino à *Freyenfeld*, & Tibi, quanquam ſub nomine *Thallingeri* partim, partim etiam ſub meo. Reſcribebas tunc, nihil Te videre quod impediat, adeoque absque mora venturum eſſe; idque ſecundo & tertio etiam poſtſcripto (quod vocant) confirmabas. Eram proinde Te quotidie excepturus, & Bregam adducturus, eo etiam obtuleram domum meam, ut ſcires, ubi divertendum eſſet, & ad quem provocandum, ſi velis in noſtram hanc civitatem intromitti. Elababantur menſes complures, neque tamen comparebas tam anxie deſideratus. Non poteram niſi Literas Tuas oſtendere, quibus præcipitatum tunc pollicebaris adventum, quas etiam adhuc aſſervo, Tandem videbaris mentem muſaſſe, idque propter vocationem ad geminam, quam nunc *Altdorſina* in Academia ornas Profeſſionem. Scribebas tamen, Te venturum, ſi de Salarii Bregenſis ſumma prius conſtaret, & illa quadringentos florenos excederet. Significavi & illud *Illuſtri Regimini*, & accepi reſponſum a Domino *Cancel-*

cellario, *ivi Tibi datum pro ſalario annuo trecentos quinquaginta florenos Rhenanos*, & præterea ex didactris Tibi ceſſuros florenos ſexaginta, funerals vero determinari non poſſe: habiturum Te quoque honeſtam habitationem, & lignorum ſatis, conceſſum præterea iri, ut Collegia inſtituas pro lubitu Tuo privata, & ſi ira patiatur conditio Tua, ut Convictores ſuſcipias, denique promitti Tibi ſucceſſionem in Conreſtoratu, ſi contingat modernum jam plane decrepitum ad plures abire. Transcripſi Tibi ea omnia ceſſitima ac fideliter, idque binis vicibus, & literas commendavi Domino *Michaëli Zollikofero*, mercatori *Vienneniſi*, qui mihi per literas ſignificavit, utraſque meas diligenter ad Te eſſe promotas. Ab eo tempore ne *pro* quidem repoſuiſti, ita ut admodum dubius fuerim, de ſideli literarum mearum tranſmiſſione, quam culpam tamen ante nominatus bonus vir opereſe admodum à ſe eſt amolitus. Interea *Brega* omnibus diebus Te expectarunt, rati, Te non cunctaturum, quoniam ea reſciveras, in quibus unice hæere videbaris. Tandem iterum allatæ mihi Tuæ, tergeminam in ſe continentes conditionem, ſive, quæſtionem, quarum *prima* fuit, ſicne *Cæſſimus Princeps* veniam Tibi à *Senatu Norico* impetraturus diſcedendi. *Secunda*, utrum viaticum ſis accepturus deſiderio Tuo reſpondens; & *Tertia*, utrum Te putem iſti *Spartæ* orandæ ſuffecturum. Ex his quæſtionibus poſtrema ſolutum eſt facilima, niſi enim hoc mihi fuiſſem de Te pollicitus, omni commendatione ſuperſediſſem: reliquas duas neceſſum erat *Illuſtri* perſcribere *Regimini*, id quod & feci, verum ab eo tempore amplius nihil audivi, niſi quod

quod præterita septimana, non Magnificus Dominus Cancellarius tantum, verum & Maxime Reverendus Dominus Superattendens mihi significaverunt, meam commendationem nondum suum robur perdidisse, adeoque neminem alterum adhuc vocatum, ægre quanquam illud ferentibus, quos onus ferre oportet solos. Hæc est historia totius hujus negotii: Si quid præter spem Tuam eventurum est, ut mihi ne imputes, rogo, qui rebus Tuis volui ex animo consulere. Graculor quidem ex animo geminam, quam nactus es Spartam, atque ut honori Tuo, publicoque emolumento cedant, imo & Tibi proficuae sint, animus voveo: at enim vero, cum mihi sterilitas illarum non sit ignota cathedarum, neque genus quoque vitæ illius loci me lateat, non fuisset sane permutatio Glauci & Diomedis dicenda, si locum atque functionem mutasses. Et potuisses profecto fidere verbis meis, neque non fuissent Tibi, quæ in iter impendisses, cum egregio etiam additamento, liberalissime restituta, ut taceam alia, quæ in tam celebri loco, apud tam clementem Principem in Te redundare potuissent commoda. Non possum quidem affirmare, quod Tui denuo advocandi consilium penitus abjecerint, interim nihil mihi, ut ad Te rursus scribam, est commissum. Quod si autem, uti spero, Te porro sunt requisituri, illud intra decursum unius mensis eventurum est, quia ut illa Functio diutius vacet, per publica damna non potest fieri. Quod si vero secus acciderit, rogo Te, agnoscas veteris amici propensum erga Te affectum, neque etiam dubites, id me semper operam daturum, ut ex omni actione mea intelligas, honorem atque

emo-

emolumenta Tua semper mihi & curæ esse & cordi. Vale! Salutant Te Fautores, quos heic loci habes eximios, inque iis L. B. à Freyfeld / atque ut ex animi sententia vivas, mecum precantur. Scrib. Vratislav, 14. Jul. 1675.

T. ex asse, *Elias Thoma*, Rect. Gymn. Elisab.

✱ E P I S T O L A V.

Vir Nobilissime, Amplissime, atque Excellentissime, Domine atque Patrone colendissime.

Diversa, eaque plurima benevoli Vestri erga tenuitatem meam affectus signa, autores sunt, ut mihi persuadam, paucas hæc lineolas non plane ingratas fore, quibus de successu mei itineris, & conversatione doctorum virorum, quibus ane de meliori nota commendare Excellentia Vestra dignata est, nonnihil referrem: id namque effecit commendatio Vestra, ut non solum ab Excellentissimis & Celeberrimis Viris humanissime exceptus, sed & in familiaritatem eorum admissus fuerim. *Ingolstadtii* sane, ubi fere octo integros dies consumsi, tanto apud omnes Dominos Professores usus sum favore, ut non solum, quod quisque domi suæ rarioris observationis possidebat, conspectui exhiberent meo, sed etiam ædificia publica ad Academiam spectantia, inprimis Bibliothecam suam benevolentissime monstrarent. Laudo hoc nomine *Dn. Doct. Crollolanzam* JCum, *Dn. Doct. Scheufflein, Feigelium, Vorwatnerum* Medicos: Absentia *Dn. Doct. Bassi*, Jcti, occasionem ejus amicitiam ambiendi mihi eripuit, Literas tamen ab Excell. Vestra curæ meæ commissas famulo tradidi, ipsi post reditum exhibendas.

A 7

Curiq-

EPISTOLA VI.

S. P.

Vir Clarissime atque Excellentissime,
Domine & Amice honoratissime.

Serius æquo humanissimis Tuis mense April. ad me datis respondeo; tum quod ferius easdem, mense Julio videlicet jam adulto demum accepi, tum quod occasionem aliam, quam Nundinarum Lipsiensium, qua Tibi adjecta, transmitterem, haud inveniebam. Equidem ultra quam vellem, & alio quam vellē modo plane me Dedicatione Tua obligasti: neque putavi unquam huc usque processurum esse affectum Tuum, quem ego promerendi occasionem hactenus menullam adeo votis respondentem meis habuisse doleo. Interim grates habeo, quas reddere nondum licet. Autores de rebus Italicis, meo judicio, in classes oporteret, pro diversitate materiarum, digerere, siquidem in tam diffuso argumento aliquid distincti dare luberet. Pro *Königii Bibliotheca* pretium olim indicatum adjeci. Nam etiam sic in ære Tuo sum nimis, quo rationem exsolvendi æque sciirem atque hac in parte, non deessem officio meo. Nunc etiam atque etiam Te rogo, ut, quo redhostimento compensare

Curiositati meæ ex asse satisfacere Revv. Domini Patres Jesuitæ, tum in Instrumentis suis Mathematicis, pretiosis sane & notabilibus, declarandis, tum in quamplurimis experimentis exhibendis. Eandem fortunam expertus sum Ratisbonæ apud Consulissimum *Dn. Pergerum*, cujus summam humanitatem & chartæ & memoriæ inscripsi. *Vienna* per integrum substiti mensem, ubi præter multa visu digna, Bibliothecam Cæsaream, Vestra potissimum prævia commendatione, accuratius inspiciendi à Bibliothecario Aulico, *D. Nesselio*, Viro Tui amantissimo, mihi copia facta est. in *D. Doct. Breitenwaldii* amicitiam me penetrare non potui, erat enim is, ante adventum meum, *Vienna* in Aulam Neoburgicam evocatus, ut ibi Serenissimo Duci a consiliis esset medicis: Ita etiam, *Posonio* omisso, *Sempronium* accessi, quod ibi tum temporis Sacratissimus Imperator, cum omnibus Aulicis Ministris, propter Regni Hungarici Comitria, quæ adhuc durabant, moraretur; Literas tamen Excellentiæ Vestræ per *Dn. Knopffum*, Mercatorem Viennensem, Domine Marii transmissi. *Uratistavia* etiam nullam intermisi occasionem, ut ex doctissimorum ibidem virorum conversatione, & rerum memorabilium observatione, animum sciendi cupidum instruerem. Hæc omnia vero benevolæ commendationi Excellentiæ Vestræ me debere, grato animo agnosco atque profiteor, insimulque peto, ut ulterius amplissimo Vestro Patrocinio frui liceat

Excellentiæ Vestræ
Regiomontid. 2. Marr.

1682.

obedientissimo clienti
Cunrado Rudolpho *Herk.*
EPI-

sare debeam hoc honoris, ipse significes,
valeasque ac favere pergas
Hamburg 1679. d. 19. Septembr.

Tuæ Virtutis ac Eruditionis solidioris
cultori observantissimo
Vincentio Placcio.

P. S. Jam complicabam hanc Epistolam,
quando alias 24. Julii datas accipio, quæ
novis me maectant beneficiis. Et quidem
nuncio Reſtoratus Tui gratissimo: quem
omnino Tuo honori ac emolumento cede-
re precor. Tum novis muneribus Dispu-
tationum commoda juventutis Academi-
cæ sine dubio provehentium; pro quibus
gratias reddere quam habere malletm. Do-
mini Collegæ Tui, specioso Affinis titulo
blandientis, adversus Te prolatas chartas
quod memoras, eo ipso me obligas ad in-
dicandum, quod alioqui non fecissem.
Nempe missas illas mihi quoque jam ante
quam Dissertationem acciperem ipsam,
fuisse, egregium scilicet obtentæ in re tanti
momenti victoriæ testimonium daturas.
Equidem quanto magis probem pacifi-
cum Tuum silentium, præ ipsius nimia in-
dignatione, & vano gloriolæ alicujus au-
cupandæ studio, satis scribere non possum.
Profecto longe majoris hac ratione mihi
es, quam si responderes quibuscunque
modis.

modis. Etiam ego tales chartas jam plus
semel neglexi. Adde quod hoc speciale
habet hic casus, quod Tuam insignem
modestiam publicat, qui humanum erro-
rem non tanti ab ipso faciendum, tam lu-
benter agnoscis. Eam ego virtutem, & ex
illa gloriam, facile tanti duco, ut propemo-
dum nolle debeas id non contigisse quod
evenit. Vale iterum.

EPISTOLA VII.

*Nobilissime, Amplissime, & Excellentissime Viri,
Domine, Affinis, & Amice plurimum colende.*

Immature quidem Te convenio, quamvis etiam sat-
sero: Illa ratione, quod circulos laborum Tuorum
Academicorum fortassis turbare me velle, videri pos-
sim: Hac vero, quod citius ex necessitudine affinita-
tis, per Nepotem ex sorore mea Maria Magdalena
Bütneria nata Würffhainia Dn. Johannem Cunra-
dum Bütnerum Illustris Senatus Noriberg. Provin-
cialem Secretarium supremum, cum sorore Tua dile-
ctissima Rebecca, matrona summis virtutibus foemi-
neis decorata, sibi matrimonialiter copulata, con-
tracta inter nos, hoc scribendi debitum erga Excel-
lentissimum Dn. Affinem excolendum, mihi incubue-
rit. Neutrius tamen illorum, prout humanitas Tua
omnibus exhibita me firmum reddit, & certo promit-
tit, accusationem de me locum apud Te inveniri patie-
ris, cum ille, qui tandem convenit amicum, sat cito
tamen convenisse videatur. Est autem quod in char-
taceo hoc aequore ad Te navigare mihi proposui, ratio
& causa non solum in necessitudine affinitatis, quam
inter

inter nos habemus, sed & incerta ac frequentifama, quam etiam Scripta Tua, quotquot nibil egeret felicitas concessit, magis magisque adaugent, de inexhausta Tua Eruditione, & admirabili humanitate, ac promptitudine, de magna, qua abundas, copia scientiæ, aliis indigentibus aliqua informatione, & quidem in puncto quodam historico controverso communicandi posita. Controversia vero est, circa Illustrissimam apud Italos Principum Columnensium Familiam, a qua, tanquam matre, Elias Rexnerus Stirpem suam Columninam formavit, quasi Comes Zollerani, Burgravii Norib. & primi Electores & Marchiones Brandenb. a Petro & Erfrido Patre & Filio Columnis, unice descenderent. Quam quidem Opinionem ut multi ex antiquioribus foverunt, ita in Opere meo historico de variis Burgraviis, maxime vero Norib. auram publicam anhelante, variis argumentis & rationibus everti: quamvis non abnuam, Comites Zollerenses & Columnas, unum communem stirpem habuisse, licet adhuc sub iudice lis sit, qua ratione? Id quod forte causa erit evertito Arcis Zolleranzæ in Suevia sitæ, cum omnibus adeoque etiam Genethliacis & Genealogicis Documentis; donec tandem ad requisitionem & petitionem Caroli II. Comitis à Zollein, Joh. Basilius Herold, Ferdinandi I. Cæs. Imp. Consiliarius & Historicus, Genealogiam Zolleranam, à Tasslone quodam, Primo Zollerano & Hechingano Comite, temporibus Pipini Brevis Galliarum Regis, & ejus filii Caroli Magni Imperatoris, florente, composuit. Quod solum Genealogicum ex Neotericis etiam duxit Historicus & Genealogicus Tubingensis insignis, Joh. Martinus Rauscherus, sed cum hac cautela; quod quamvis nec jurare audeat, nec vadiminio obstringi velit, illam à Tasslone ducendam seriem plane sinceram esse, nulloque errore libatam, lector tamen facere debeat, quod iudicis in causis à memoria remotioribus facere solenne est, ut non in singula temporum momenta testes exigat, sed probato initio & fine, medii temporis similem tenorem, æquaratione ductus, nō contra appareat, sibi proponat. Si quid, Excellentissime Domine Affinis, hanc in rem, de Origine Columnensium Familiæ, contribuere, & unā ipsorum Genealogiam, ab ipso ovo, ut dicitur, usque ad hæc tempora, ut & reliquorum Italia Principum, communicare volueris, ut bene potes, gratiam mihi facies omni alio officio rursus demerendam, & habebis me benevolentia hujus Tuæ præconem gratissimum. Hicce Vale, & vive Bono publico, Universitati, Auditoribus, Domui Tuæ, Divine Potentiæ devote commendatus perenniter, feliciter, & ignosce huic scriptioni, & scripto adjuncto, tanto Viro, ut legat, omnino indigno, in amicitia tamen tesseram misso. Damm Wonsiedel. Kal. Jul. 1682.

Excellentissimo Domino Affini ad omnia officia paratissimus
 Job. Hieronymus Warffebain Dr.

EPISTOLA VIII.

Vir Amplissime atque Excellentissime,
 Domine ac Patrone quovis observantiæ atque obsequii cultu prosequende.

NON miror, Dominos Convictores Tuos tam propitios mihi ac benignos fuisse, ad unum omnes; Tuum enim imitantur exemplum, qui uti incomparabili scientia, sic virtutibus etiam excellentioribus, & maxime beneficentia, inter hujus seculi mortales rarissima, illis præluces. Nullas Tibi, Vir Amplissime, ago gratias: cum majora Tua in me sint beneficia, quam ut gratiarum actio-

ne,

ne, quamvis ipse eam Tullius distaverit, solvi possit. Id unum duntaxat profiteor, me grata semper mente veneraturum Tui benefactorumque Tuorum memoriam. Plura promitterem, si angusta presentis meae fortunae conditio permitteret; quam si lautiorcm nactus fuero, re verbis fidem facere conabor. Literas, quas à Te accepi, Dominis D. Spenero & Gramsio reddidi: quorum illum compellere nondum licuit, cum eo tempore, quo aedes illius intrabam, elaborandae concioni intantum interturbare, minus congruum mihi videbatur; hunc lecto inveni affixum: haud levi affectus mœore Venerabilis ille & visu & canitie & moribus Senex erga me ignorum, omnes explet hospitalitatis numeros. Summa is cum voluptate, quamvis decumbens, Salamandra legit historiam à Te contextam, quam unà cum Synopsi Valiana & discursu de mulieribus hominibus Catalogo Francofurtensi inscendam curat: Sed qui censuræ librorum heic ab Imperatore praefectus est Fiscalis, geminum horum Tractatum, ex more recepto, deposcit Exemplar, Cæsareæ destinatum ac. nserendum Bibliothecae, quod Tuo nomine promisi. Non respondet hac vice Tibi Dominus Gramsius, rogatque, ignoscas sibi doloribus crurium manumque ita divexato, ut vix lineas aliquot scribere ad filium queat. De statione mea Tibi quod significem, nihil certi habeo, districto enim jam negotiis arduis hujus Urbis Senatu, praecipuum ejus membrum Nobiliss. Dn. Zum Jungern otium non habuit, de me certi quidquam statuendi. Interim optima quæque sperare me jubet Viri optimi Domini Gramsii commendatio. At vero futuri incuriosus, Divino omnia Numini committo: hoc de victu amictuque prospiciet, seu in Prussia, seu in Russia vixerò. Dum spero nihil,

nihil

nihil despero. De cetero Dominæ Molleræ, Conjugis Tuæ suavissimæ, Patronæ & Benefactricis meæ benignissimæ, ea qua par est veneratione, atque decet, honestate manus exosculor. Vale Vir Excellentissime, ac Tuo fovere affectu perge Tibi devotissimum Erhardum Gebren. Dabam Francofurti ad Mœn, maturante calamo, d. 14. 7br, 1677.

EPISTOLA IX.

Nobilissime, Amplissime, Excellentissime Vir,
Domine, Affinis ac Fautor singulariter colende.

NEC tamen fefellit opinio, ut queis Te ipsum haftenus amplecti negatum fuit, aliquid tamen Tuorum in communicatis nuper videre contingerit; sane jam majora tanto fovebamus pectore gaudia, quanto rarior, & ob id desideratior Tua nobis est praesentia; etenim jam hebdomadæ aliquot præterfluxere, quod ad aures nostras pervenit; Dominum Professore[m] Mollerum quam proxime iter Pofonium versus facturum esse, id quod tum temporis tanto magis credebamus, quanto Syrii æstus solitam negotiis publicis veniam, atque commodam itineri occasionem daturum esse, persuasi eramus; Nunc autem longiori mora labascit spes nostra, etiam quod nec ultima Tua transmissa vel quicquam indicet, cogimurque futuris expectare temporibus, quod praesentia tam blandulè nobis promiserunt: Sed & illud ipsum quoque in causa est, quod Responfionem, quam ad Literas Tuas auro contra mihi sanè caras, aliàs debebam, haftenus distulerim, quod tanto minus inique interpretaberis, quanto magis piam causam pro excusatione obrudo. Itaque jam *maximas repono gratias*,

Vir

Vir nobilissimè ac Excellentissimè, pro transmissis nuper Dissertationibus Historicis, quæ tanto plus delectant, quanto magis profunt; efficiant hæc tandem opus immortalè, dignum famâ Celeberrimi Authoris sui, & ἰσοπέροιστάς Adolterianam Clarissimorum Virorum Actis inferent; perge maeste eruditione Tua, & apotheosin hanc Tibi augurari permitte; Illud tantum doleo, quod è collectis meis solam illam de Severo Sulpicio deesse reperiam; at Tu Vir Excellentissimè, facilem dare posses medelam communicando vel unicum, si quod aliàs superest, Exemplar, id quod grata mente semper revolvam; Ad extremum Te cum charissima Coniuge nos omnes quam officiosissime saluamus. His Vale Nobilissimè, Amplissime, ac Excellentissimè Vir, & ama devotum celeberrimi Nominis Tui cultorem

Christoph. Daniel Mezkerum D.

Dabam raptim Ratisbonæ d. 25. 7br. st. v. A. 1688:

EPISTOLA X.

Vir Clarissime ac mihi plurimum in Christo colende:

Quibus causis factum sit ut Literæ Tuæ Calendis Februarii scriptæ, pridie demum Idus Decembris ad me pervenerint, cognoscere, opinor, ex D. Schonbergio potuisti. Sed illæ non tardiores profecto quam optatiorès mihi jucundioresque fuerunt, adeo candidissimi & humanissimi pectoris Tuî affectum in iis omnem ingenue expressum intueri sum visus. Cui si parem animi mei sensum respondere persuasum habeas, ut existimabilis quod res est, ita reliquis erga me Tuis officiis cumulum adieceris. Itaque quod significas familiaritatem Tibi cum aliquot è Nostriis fuisse, Viris sane insignibus, hoc ego non Tibi magis quam illis gratulor, & probemodum invideo, qui tam eximii tamque officiosi

etiosi hominis alloquio frui coram potuerint. Nec illud parum certe honorificum Societati nostræ duco, si quam, ut prædicas, in Te olim erudiendò primoribus literis operam posuit; feliciorè multo dicturus, si majus aliquid & Tibi longè conducibilius præstare per eam occasionem, concessum illi à Deo foret. Non possum enim dissimulare, quam græve sit, quod Te adeo carum mihi caput, alienis in castris adhuc video; & quantum ad voluptatem legendi Tuas Literas, dequè nostra amicitia cogitandi accederet, si sperare liceret, non esse illam brevi isto vitæ mortalis curriculo definiendam. Quæ si a me intempestive parumque prudenter dicta videbuntur, ignoscas obsecro, Vir Clarissime, acque amantissime, cupienti mihi eternam esse, quæ inodo suavissima mihi est, nostram amicitiam. Sed quod per alios efficere Deo visum non est, hoc Tibi per Te ipsum aliquando largiri, ut spero, dignabitur. Id enim ut ita fore confidam, facit candor ille ac sinceritas animi quam in Te agnosco singularem; & ingenium præstans quod in Te est cum eximia conjunctum Eruditione; quibus prædidiis quid verum sit, & assequi facile poteris propitio Numine, & agnitum profiteri voles. Interim dum hæc ut in Te operari velit, Deum Opt. Max. studiosè rogamus, perge obsecro amare nos, ut facis; deque ea re Tuis identidem Literis, cum se dabit occasio, certiores reddere. Non committam certe ut in hoc genere officii negligens aut parum gratus erga Te fuisse videar.

Adiuvamprimum licuit, Generos. D. Schonbergum, cujus Magister morum ad me cum Tua Epistola venerat; eique meum qualecunque officium, si qua in re opus esset, obtuli. Sed is ea nobilitate est scilicet eoque nomine, ut aliena com-

meu-

mendatione, nostra præsertim, non indigeat. Non omitram tamen si quid erit in quo gratificari me illi posse intelligam.

Quod de *Curtio* scripsesam, seculo demum Christi quinto decimo innotuisse illius historiam, fidei ac dignitati ejus nihil derogat: Sane opus ipsum vetusti esse Scriptoris ac Romani, non stylus solum, cujus ambigua sæpe æstimatio atque arbitraria est, sed ea maxime quæ sub initium præfationis attuli, mihi pervaserunt. Quibus alia quædam adjici videntur potuisse ejusdem generis, nisi res ipso doctorum consensu explorata ferme haberetur. In quo tamen si mihi non assentiris, haud sane Tuum improbare judicium audeam: præsertim cum *Stylus res ejusmodi sit*, quæ gustu magis, ut sic dicam, quam rationibus discerni queat. Suus autem, quod ajunt, unicuique gustus est: quem si meliorem esse mihi confidam quam Tibi, næ mihi plus æquo tribuerim. Non injucundum erit, opinor, si admonuero, *Jam sub prælo esse Historiam Plinii*, quam è nostris unus Collegii hujusce alumnus *Interpretatione ac Notis illustravit, ad eum fere modum, quo cæteri Scriptores antiqui in usum Sereniss. Delphini editi sunt.* Erit illud opus omnigena eruditione refertum in primis, ac vestris Bibliothecis non indignum. Sed non tam cito prodire in lucem integrum poterit. Sunt & *Ciceronis Orationes* omnes ab alio item e nostris eodem genere Commentariorum explanatæ, quæ post aliquot menses vulgabuntur. Hæc erant quæ sciri abs Te de re literaria volui,

XIV. Calend. Januar. 1682, *Lutetia.*

Vix clarissime, omnique officio colende,

Tibi devotissimus in Christo

Michael le Tellier

è Societ. JESV.

D E C A S

SÆCVNDA

EPISTOLARVM

AD

DAN. GVIL. MOLLERVM

MISSARVM

CHRISTOPHORO SONNTAGIO

. THEOL. DOCT. EJVSDEMQVE
PRIMARIO ET GRAECAE LINGVAE
IN ACADEM. ALTDORFINA
PROF. PVBL.

CONSECRATA.

ANNO MDCLXXXI.

Altdorsii

LITERIS MAGNI DANIELIS MEYERI.